

Fragments

Beatriz Sánchez Ledo

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Hi ha difícil marxa enrere per escapar a una decisió presa fa temps amb total vehemència i seguretat. Ella va decidir no créixer mai. Per això ensopegava sistemàticament contra els graons en pujar d'una planta a una altra en els centres comercials; gairebé sempre trobava algú més o menys agradable que li preguntava si s'havia fet mal, si estava bé. Si ho feia expressament o succeïen aquells accidents sense la menor intenció, ni ella mateixa ho hauria pogut discernir. Hi ha decisions que oblida hom fins i tot haver-les pres. De poder-se descriure d'alguna manera, semblava una submarinista, una bus esculpida en marbre sobre un mur erm, després que l'aigua del planeta s'hagués escapolit per algun desguàs, a través d'alguna canonada rovellada que corqués el terra cap algun lloc invisible. I com una estàtua de sal, inspirava i expirava oxigen a través del tub respirador. Sempre, alguna cosa, ni que fos un tub de polipropilè imaginari, havia interposar-se entre la vida i ella.

Com en les instal·lacions d'alguns artistes als museus, el nucli de la seva vida era un llit, des del qual s'articulava tota la seva existència. Però al llit no hi havien punxes, com al bressol de Mona Hautum; les punxes estaven a fora: sortir del seu domini significava punxar-se, ferir-se. Tampoc hi havia un mapa pintat amb ciutats i fronteres, com alguns artistes feien en matalassos que exposaven com a metàfora d'aquest univers somnolent. Tots els recorreguts que hi havia al seu llit eren els plecs que li deixaven marques a la pell descoberta en aixecar-se cada matí, eren els plecs dels malsons que tenia i feien que s'orinés a sobre quan era petita. Però aquests no punxaven.

Fora del llit, la seva mà i l'avantbraç es movien àgils com una escultura mòbil exempta de la resta del cos, rígid, engabiata en el temps de les decisions mortes. Això sí: la seva mà feia dansar els seus dits com una pianista assajant a l'aire el seu concert, com un director de música dirigint la seva orquestra, com una mecanògrafa marcant-se uns passos sobre el teclat del seu ordinador ... Però ella mai havia tocat el piano, mai havia dirigit ni tan sols un petit quartet, no havia escrit mai més de cent paraules seguides... En el fons, si algú no creix, difícilment pot dedicar-se amb total lliurament a una tasca... El somni infantil ressorgiria una i altra vegada. Ara, precisament, estava fora del llit, passejant entre els punxons. Mai millor expressat: els edificis semblaven agulles descomunals clavades en una maqueta; ella, un referent humà per aportar una visió global de l'escala a qui mirés el panorama des de dalt.

Va entrar ensopegant, però sense caure, en un d'aquests supermercats nord europeus que presumeixen de preus econòmics i els propietaris dels quals, a canvi, són els més rics dels seus països. “S'ha fet mal?”, preguntaria algú. “No. No, gràcies. Estic bé”, respondria ella, oblidant-ho tot en un instant.

Va deixar dansar la seva mà entre alguns dels productes exposats, recorrent prestatges i passadissos, pensant que si encara fos al col·legi es compraria un munt de llibretes. Seguiria caminant absent. I al final compraria unes galetes xineses, aquestes anomenades galetes de la fortuna, les que porten un petit rotllo de paper amb un missatge o un proverbi, que es serveixen amb el te als restaurants xinesos dels Estats Units, o en pagar el compte. Un cop fora, es va adonar que les cites apareixien

en alemany. Va pensar que el seu xicot no les entendria. Per això no importava que les encetés ella.

Tenien un sabor una mica amarg, la massa era una mica seca. Hauria d'anar amb compte, si no volia acabar menjant-se el paper. Tot d'una va notar quelcom cruixent, semblava com un tros d'os dissolent-se a la seva boca. No, si us plau, tant de bo no se li hagués caigut una dent. Va ser horrible aquella nit que va somiar que li queien totes les dents de la boca i se les acabava empassant perquè tenia els llavis cosits i la gola va acabar cedint. Un autèntic malson. De sobte va començar a vessar com una mena de pasta líquida entre vermellosa i marró.

"Què estrany", es va dir. "Aquestes galetes no portaven melmelada de gerds ...". Si hagués pogut triar entre algun tipus de farciment, hauria escollit xocolata. La xocolata és un antidepressiu natural, i encara que no ho sabia, hi havia alguna cosa en aquell aliment que l'havia convertit en addicta. No necessitava quantitats excessives, però passar massa temps sense menjar ni encara que fos una mica de xocolata era un suplici per a ella. No va poder evitar una ganyota de fàstic; el cruixir com d'os triturat i la melmelada aquella rància de gerds gairebé li van produir arcades. Trobava a faltar la xocolata.

- Estàs bé?

- Sí, tranquil, sí. No em passa res, gràcies.

Si no hagués estat ocultament preocupada per alguna estranya decisió presa en el passat, s'hagués parat a mantenir algun tipus de conversa amb un noi atractiu com poques vegades es dirigeixen a hom al carrer.

Ja s'havia menjat totes les galetes de la fortuna i va decidir cremar els paperets amb aquells missatges que més li van agradar. Va pensar que només així es complirien aquelles afirmacions, com si de desigs formulats en bufar les espelmes d'un pastís d'aniversari es tractessin. De tota manera no va poder evitar pensar en com van cruixir les galetes en menjar-les i en aquell farcit sanguinolent, i en com preferia la xocolata molt més.

Mentre cremava els paperets se li va acudir que amb les caixes de les llumins construiria una casa de nines, i cada caixa seria una habitació, les pintaria i les moblaria com si d'un habitatge de veritat es tractés. Així, podria donar-li temps al temps perquè es complissin els seus desigs escrits en unes cendres evaporades. Va pensar que les caixes més petites podrien fer de llit, i en una estranya apetència es va ficar al seu, imaginant que estava fet de cartró i els llumins eren les taules del somier. No sabia com de incendiàries eren seves cavil·lacions.

En una de les parets faria dos forats rodons travessant el cartró amb els seus dits. Potser a les nines els semblaria que algú les estava espiant, però va considerar que així la caseta quedaria més artística. Amb escuradents faria unes escales verticals, paral·leles a la paret i les collaria. Les nines probablement no serien escaladores, ni trapezistes. Però en la ficció, qualsevol tipus d'escala pot servir perquè una delicada figura de porcellana arribi al pis superior. Només a la planta baixa faria una escala de cargol que no conduiria enlloc. Una espiral de cartró travessada per pals de fusta de cap a cap. En una altra època, hauria semblat una maqueta a escala d'un garrot

vil amb múltiples empunyadures des de les quals prémer el seu collaret de ferro.

Des del retraïment de la seva imaginació i la seva letargia a la caixa de llumins, desconeixia que en temps de guerra, en cas que així es legislés, era legal tornar a instaurar aquesta forma de pena de mort al seu país. Però les maquetes d'un món virtual i de nines com a àlter ego i representació dels éssers humans la mantenien enlluernada.

Recordava que poques vegades s'havia sentit tan bé com en aquells moments en què, sent petita, jugava amb els seus ninots i els construïa cases per a ells. Podria que llavors es sentís omnipotent, capaç de determinar la vida d'altres éssers, com un escriptor, que teixeix l'argument de la història que viuen els seus personatges i dictamina els seus destins, o com un director de cinema, que fa el mateix, però en altres formats.

* * *

Una mosca estava bevent la limfa que supurava a través de la ferida infectada de la seva ma. Aquesta queia inert fora del matalàs. Encara sort que no es veia, que no percebia el seu estat lamentable. Des de la llitera, o des del llit d'aquell hospital, o des de la caixa de llumins reconvertida en llit, la seva situació passava inadvertida per a ella mateixa. Jeia com una nina, mes no ho era. Podia fer-se mal, sí, però aquesta vegada no calia que sortís del seu llit perquè això succeís. La seva sang podia fer-li més mal que les punxades de mil agulles amb fils agosarats i malintencionades. També els seus somnis,

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

